

Arrest

nr. 317 124 van 22 november 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 8 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 augustus 2024.

Gelet op de beschikking van 24 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die de Sierra Leone nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal

evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, daar geoordeeld werd dat hij zich, voor zijn komst naar België, schuldig heeft gemaakt aan een ernstig niet-politiek misdrijf in de zin van artikel 1, par. F (b) van de Vluchtelingenconventie. Hij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In het kader van zijn huidig verzoek verklaart verzoeker opnieuw te vrezen gearresteerd te worden indien hij naar Sierra Leone zou terugkeren, dat men nog steeds op zoek zou zijn naar hem, en dat er 'informatie' bestaat op Facebook over hem, die hij evenwel niet kan afdrukken. Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij een kopie van zijn Sierra Leoons paspoort voor.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) verzoeker geen nieuwe documenten neerlegt, noch nieuwe inhoudelijke verklaringen aflegt die betrekking hebben op zijn verzoek. Zo verklaart hij opnieuw, volledig in lijn met hetgeen hij in het kader van zijn eerste verzoek verklaarde, te vrezen gearresteerd te worden indien hij naar Sierra Leone zou terugkeren, dat men nog steeds op zoek zou zijn naar hem, en dat er 'informatie' bestaat op Facebook – informatie die hij evenwel niet neerlegt, noch kadert – over hem, die hij evenwel niet kan afdrukken. Deze verklaring – waarin hij vaagweg en zonder meer, verwijst naar 'informatie' die zou bestaan, maar die hij niet neerlegt – constitueert echter op geen enkele manier een 'nieuw element' in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, eveneens vastgesteld werd dat hij niet aannemelijk wist te maken dat hij werkelijk dient te vrezen voor gerechtelijke vervolging omwille van de misdaden die hij tien jaar geleden heeft gepleegd. Hij brengt geen nieuwe elementen naar voren die deze beoordeling zouden weten te wijzigen.

(ii) wat betreft de door hem neergelegde kopie van zijn Sierra Leoons paspoort, opgemerkt dient te worden dat hij zijn paspoort reeds neergelegde in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, en dit verder niets bijbrengt.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoeker stelt omtrent de bijzondere procedurele noden dat: "In casu begint de beslissing van de CGVS met een algemeen statement. (...) Overwegende dat dit vermoeden geen rekening houdt met de fragiele situatie van verzoeker, die al heel wat meegemaakt heeft en al sedert geruime tijd rondzwerft zonder veel stabiliteit in zijn leven."

De Raad merkt op dat verzoeker geen medische/psychologische attesten om zijn fragiele situatie aan te tonen, heeft voorgelegd in het kader van zijn huidig verzoek.

Verder blijkt uit het verslag van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in staat bleek het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke en concrete

antwoorden te formuleren. Er kan uit het geheel van zijn verklaringen afgeleid tijdens zijn tweede verzoek om internationale bescherming dan ook geenszins worden afgeleid dat hij niet in staat was om uitgebreide en coherente verklaringen af te leggen, of niet bij machte was om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de asielprocedure deel te nemen.

Verzoeker, die in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ daarenboven zelf eenduidig aangaf dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken, toont verder niet concreet aan en maakt niet hard dat er in casu en in het kader van zijn voorliggend, volgend verzoek om internationale bescherming bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze eventuele steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

8. Waar verzoeker verder suggereert dat de commissaris-generaal geen objectief onderzoek heeft gevoerd, dient erop gewezen dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

9. Voorts stelt verzoeker: "Dat bovendien er opgemerkt dient te worden dat de eerste beslissing van de CGVS weliswaar definitief is geworden, doch niet onderzocht werd door de RVV, bij gebreke aan beroep door verzoeker.

(...)

Dat verzoeker meent dat indien op het vlak van het al dan niet uitsluiten van verzoeker uit de internationale bescherming het proces-economisch te verantwoorden valt dat geen voorafgaandelijk onderzoek gedaan wordt naar de nood aan internationale bescherming, de CGVS uit het oog verliest dat hij eveneens aan advies dient te geven over de al dan niet mogelijke teruggeleiding, advies waartegen als dusdanig geen beroep openstaat.

Dat de nood aan internationale bescherming en dan ook impliciet de onmogelijkheid tot terugkeer dan ook wel degelijk een element van belang is, nu dit deel uitmaakt van de basis van het advies."

De Raad wijst op hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld in de beslissing genomen in het kader van zijn vorig verzoek, waartegen hij geen beroep heeft ingesteld:

"Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet een advies uitbrengen over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal acht het niet aannemelijk dat er in uw geval een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op onmenselijke behandeling in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat bij terugkeer naar Sierra Leone.

(...)

Het Commissariaat-generaal kan echter niet aannemen dat u werkelijk dient te vrezen voor gerechtelijke vervolging omwille van de misdaden die u tien jaar geleden hebt gepleegd.

(...)

In het licht van alle voorafgaande vaststellingen meent de commissaris-generaal dat een verwijderingsmaatregel in uw geval verenigbaar is met artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verder wijst de Raad op hetgeen de commissaris-generaal op goede gronden heeft vastgesteld in de bestreden beslissing:

"Volledigheidshalve dient opgemerkt dat er in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, eveneens vastgesteld werd dat u niet aannemelijk wist te maken dat u werkelijk dient te vrezen voor gerechtelijke vervolging omwille van de misdaden die u tien jaar geleden hebt gepleegd. U brengt geen nieuwe elementen naar voren die deze beoordeling zouden weten te wijzigen.

(...)

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

10. Waar verzoeker het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

11. De Raad wijst erop dat in zoverre verzoeker in zijn onderhavig verzoekschrift kritiek uit op en een betoog houdt omtrent een vaststelling gedaan door de commissaris-generaal in het kader van zijn vorig verzoek, met name dat hij een ernstig niet-politiek misdrijf heeft gepleegd, dient te worden opgemerkt dat verzoeker het onderhavig beroepsverzoekschrift niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen een vaststelling uit de beslissing van de commissaris-generaal genomen in het kader van zijn vorig verzoek, waartegen hij destijds geen beroep heeft ingesteld.

12. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 17 oktober 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1512 legt de eed af en tolkt Engels

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP is het niet eens met de beschikking. Ze stelt dat ze ten onrechte uitgesloten werd van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS had haar moeten horen en nakijken of de bijgebrachte Facebook-bewijzen haar verklaringen aannemelijk maken. Ze stelt dat zodoende het CGVS onzorgvuldig is geweest. Ten tweede verwijst ze naar elementen uit haar verzoekschrift, m.n. de situatie in Sierra Leone, die aantonen dat het CGVS onterecht uitgaat van een niet-politiek misdrijf. Immers het CGVS oordeelde dat een aanval op het partijbureau van politieke tegenstanders overbodig was gezien de winst bij de verkiezingen, maar -zo stelt VzP- blijkt uit het verdere verloop na de verkiezingen dat de verliezende partij zich, niet zonder slag of stoot en dit tot op heden, niet neerlegt bij haar verlies. Ze vraagt de Raad daarom de onterechte analyse van ‘niet-politiek’ misdrijf opnieuw te maken.”

5. Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormelde veelal herhalende argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 13 augustus 2024.

Hoewel een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom, gaat verzoeker hieraan voorbij en blijft hij desbetreffend in gebreke.

Verzoeker gaat immers niet, laat staan concreet in op, doch daarentegen voorbij aan de inhoud van de beschikking.

Zo gaan verzoeker en zijn advocaat ter zitting, met hun betoog dat het CGVS had moeten nakijken of de bijgebrachte Facebook-bewijzen zijn verklaringen aannemelijk maken, eraan voorbij dat verzoeker geen Facebook-bewijs neerlegt. Die kritiek mist dan ook feitelijke grondslag en ernst.

Het is opmerkelijk en frappant dat verzoeker zelf uit het oog verliest dat hij geen informatie van Facebook neerlegt. Niet alleen kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker zelf op de hoogte is welke bewijsstukken hij bij zijn huidig volgend, tweede verzoek om internationale bescherming in België (al dan niet) neerlegt, bovendien staat dit in de bestreden beslissing en de beschikking uitdrukkelijk te lezen, waarbij erop wordt gewezen dat verzoeker bij huidig volgend verzoek zeer algemeen verklaarde dat er informatie zou bestaan op Facebook (die zijn relaas zou staven), maar hij die informatie niet neerlegt, noch kadert, en hij verklaarde dat hij die informatie niet kan afdrucken. Aangezien dit zowel in de beschikking als in de bestreden beslissing duidelijk staat vermeld, kon en mocht in alle redelijkheid worden verwacht dat ook verzoekers advocaat ter zitting ervan op de hoogte zou zijn dat dergelijk beweerdelijk Facebook-bewijs dus niet voorligt, aangezien verzoeker nalaat het neer te leggen.

Dat verzoeker(s) advocaat ter zitting) het CGVS onzorgvuldigheid verwijt door hiermee geen rekening te hebben gehouden, is dan ook frappant en geenszins ernstig.

Met betrekking tot de opmerking ter zitting dat het CGVS verzoeker had moeten horen, merkt de Raad op dat verzoeker dit argument al eerder aanhaalde en dat hier al terdege rekening mee werd gehouden en op werd geantwoord in de beschikking, in punt 10. Verzoeker laat geheel na, door louter datzelfde argument te herhalen, hieraan afbreuk te doen.

Waar verzoeker ter zitting de procedure ‘uitsluiting’ omwille van een zogenaamd niet-politiek misdrijf contesteert, herhaalt de Raad dat niet de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in het kader van verzoekers vorig, eerste verzoek om internationale bescherming in België, maar wel de beslissing van het CGVS van 28 maart 2024 waarbij overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet tot de niet-ontvankelijkheid van huidig volgend, tweede verzoek om internationale bescherming wordt besloten het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep.

Zoals eerder in de beschikking, in punt 11, al werd aangegeven, kan verzoeker huidig beroep niet gebruiken als vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming, waartegen hij niet in beroep ging waardoor die beslissing definitief is geworden.

Die eerdere beslissing staat dus vast, waarbij verzoeker door het CGVS werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, omdat verzoeker bij de verkiezingen in Sierra Leone in 2012 een ernstig, niet-politiek misdrijf pleegde in de zin van artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag. Uit een lezing van die eerdere beslissing blijkt dat verzoeker als supporter van de partij

APC een aanval plande en uitvoerde op het kantoor van de SLPP. Hij mobiliseerde hiervoor en voerde een grote groep medesympathisanten aan waarmee hij samen het partijkantoor van de oppositiepartij SLPP volledig vernielde, brand stichtte in het gebouw en (willekeurige) SLPP-aanhangers intimideerde, van hun vrijheid beroofde, belaagde en mishandelde, alle drieste feiten waarbij blijkens verzoekers eerdere verklaringen mensen tot bloedens toe werden geslagen, geschopt, vastgebonden, over de grond gesleept en met glasscherven in het gezicht gekerfd, brutaal geweld dus (en foltering) waarbij verzoeker een grote verantwoordelijkheid en uitgesproken leidinggevende rol had (als leidinggevende die de actie zelf op poten zette en coördineerde). Verzoeker betwistte dat niet, doch bevestigde dit eerder daarentegen allemaal expliciet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot een eerder verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. Dergelijk bewijselement ligt thans niet voor. Verzoekers verklaringen in het kader van huidig volgend verzoek zijn een herhaling van en liggen volledig in het verlengde van zijn relaas in het kader van zijn vorig, eerste beschermingsverzoek uiteengezet, waardoor het niets wijzigt aan en niet van aard is afbreuk te doen aan de eerder bij zijn eerste beschermingsverzoek gedane vaststellingen. Het enige door verzoeker bij huidig volgend verzoek om internationale bescherming neergelegd document, een kopie van zijn Sierra-Leoons paspoort, werd door hem eerder al bij zijn vorig verzoek om internationale bescherming neergelegd, en vormt dan ook geen nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Zoals de commissaris-generaal eerder terecht opmerkte en in de beschikking eveneens wordt opgemerkt, brengt verzoeker daarnaast bij huidig volgend verzoek geen concrete en objectieve elementen bij die anders doen oordelen dan de vaststelling gedaan in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek dat hij niet aannemelijk maakt dat hij in Sierra Leone werkelijk dient te vrezen voor gerechtelijke vervolging omwille van misdaden die hij er inmiddels ruim twaalf jaar geleden heeft gepleegd. Het door verzoeker ter zitting louter verwijzen naar zijn verzoekschrift, naar de situatie in Sierra Leone en naar het verdere verloop van de situatie na de verkiezingen van 2012, inmiddels dus reeds twaalf jaar geleden, is, gelet ook op de algemeenheid ervan, evenmin van aard anders te oordelen. Er ligt heden geen concreet en overtuigend begin van bewijs voor dat verzoeker omwille van de gebeurtenissen in 2012, waarbij hij zich schuldig maakte aan zeer ernstig misdadig gedrag zoals eerder werd vastgesteld en geoordeeld, *anno* 2024 problemen riskeert, laat staan dat hij er heden vervolging dient te vrezen in vluchtelingenrechtelijke zin of bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

6. Derhalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS

